

5. září

Sv. Terezie z Kalkaty, panny

Nezávazná památka sv. Terezie z Kalkaty, panny byla vložena do všeobecného římského kalendáře 24. 12. 2024 (Dekret Prot. N. 703/24). Překlad latinských textů připravený Liturgickou komisí ČBK schválila Česká biskupská konference na svém 142. zasedání (říjen 2025) a potvrdilo Dikasterium pro bohoslužbu a svátosti dne 23. února 2026 (Prot. N. 719/25).

DO ŘÍMSKÉHO KALENDÁŘE

ZÁŘÍ

5. Sv. Terezie z Kalkaty, panny

DO ŘÍMSKÉHO MARTYROLOGIA

Na 5. září je na první místo třeba přidat následující elogium:

Svaté Terezie (Anežky) Gonxhe Bojaxhiu, panny, která se narodila ve Skopje. Žízeň Krista opuštěného na kříži uhasila velkou láskou k těm nejchudším bratřím a k plné službě nemocným a opuštěným založila kongregace Misionářek lásky a Misionářů lásky.

5. září

Sv. Terezie z Kalkaty, panny

Společné texty o pannách: o jedné panně (s. 729), nebo o svatých: o svatých, kteří vynikali milosrdnými skutky (s. 745).

Vstupní modlitba

Bože, tys povolal svatou pannu Terezii,
aby tvému milujícímu Synu, který žíznil na kříži,
odpověděla velkou láskou k těm nejchudším;
na její přímluvu dej i nám,
abychom sloužili Kristu v trpících bratřích a sestrách.
Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

DO ŘÁDU MEŠNÍCH ČTENÍ (Ordo lectionum Missæ)

Z *Lekcionáře V* (2008):

První čtení: s. 194 (společné texty o svatých: první čtení mimo dobu velikonoční 15 – o svatých, kteří vynikali milosrdnými skutky): Iz 58,6–11

Responsoriální žalm: s. 187 (ve společných textech o svatých za prvním čtením mimo dobu velikonoční 10): Žl 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11

Odp.: 2a Ustavičně chci velebit Hospodina.

Aklamace před evangeliem (Aleluja): s. 223 (ve společných textech o svatých před evangeliem 4): Srov. Mt 11,25:

Aleluja. Velebím tě, Otče, Pane nebe i země,

že jsi tajemství Božího království odhalil maličkým. Aleluja.

Evangeliium: s. 232 (společné texty o svatých: evangeliium 13 – o svatých, kteří vynikali milosrdnými skutky): Mt 25,31–46 (delší text) nebo Mt 25,31–40 (kratší text)

5. září

Sv. Terezie z Kalkaty, panny

Anjezě (Anežka) Gonxhe Bojaxhiu se narodila ve Skopje dne 26. srpna 1910. Když rozpoznala své povolání misionářky, vstoupila roku 1929 do Kongregace loretánských sester a potom byla vyslána do Indie. Dne 10. září 1946 se zavázala slibem sloužit Pánu v těch nejchudších – po uplynutí dvou let pak zahájila apoštolát mezi lidmi i v nejnižších vrstvách společnosti. Stala se zakladatelkou kongregací Misionářek lásky a Misionářů lásky. Když pokojně přijímala bolest vnitřní temnoty, výrazně ukázala vítězství Kristova světla. Věčný pokoj našla s důvěrou dne 5. září 1997 v Kalkatě.

Společné texty o pannách nebo společné texty o svatých ženách: o svatých, kteří vynikali milosrdnými skutky.

Modlitba se čtením

DRUHÉ ČTENÍ

Z písemností svaté Terezie z Kalkaty, panny

(List odeslaný kolem roku 1960 otci Josephu Neunerovi: B. Kolodiejchuk, Mother Teresa. Come be my light, s. 209–212)

Bude-li moje temnota světlem některé duši, jsem dokonale šťastná.

V Loretu jsem, otče, byla velmi šťastná, myslím že ta nejšťastnější řeholnice. Pak přišlo to povolání. Náš Pán se zeptal přímo, hlas byl jasný a zcela přesvědčivý. V roce 1946 se ptal znovu a znovu. Věděla jsem, že je to on. Strach a strašlivé pocity – strach, abych nebyla oklamána. Ale protože jsem vždycky žila v poslušnosti, předložila jsem celou věc svému duchovnímu otci a celou dobu jsem doufala, že řekne: „Všechno to byl ďáblův klam.“ Ale ne; jako hlas řekl: „To vás žádá Ježíš.“ A pak už víte, jak se všechno vyvíjelo. Moje představené mě v roce 1947 poslaly do Ásánsolu a tam jako by se mi náš Pán prostě dal – plně. Sladkost a útěcha a sjednocení těch šesti měsíců pominuly však příliš brzy. A pak začalo »dílo«, v prosinci 1948.

Ted', otče, od roku '49 nebo '50 tento strašlivý pocit ztráty, tato nevýslovná temnota, tato osamělost, tato neustálá touha po Bohu, která tu bolest zasazuje hluboko do mého srdce! Temnota je taková, že opravdu nevidím: ani svou myslí, ani rozumem. Místo v duši, kde by měl být Bůh, je prázdné. Ve mně Bůh není. Když je bolest z touhy tak

velká, jenom po Bohu toužím a toužím – a pak cítím toto: on mě nechce, on tam není. Nebe, duše – proč jsou to jenom slova, která pro mě nic neznamenají? Sám můj život se zdá tak rozporný. Pomáhám duším jít kam? Proč to všechno? Kde je v mé vlastní bytosti duše? Bůh mě nechce. Někdy jenom slyším vlastní srdce, jak vykřikne: »Můj Bože!« – a nic jiného nepřichází. Muka a bolest, které nedovedu vysvětlit. Od dětství jsem velice něžně milovala Ježíše v Nejsvětější svátosti – ale to je také pryč. Před Ježíšem nic necítím, a přece bych ani za nic svaté přijímání nevynechala.

Vidíte, otče, ten rozpor v mém životě. Toužím po Bohu, chci ho milovat, hodně ho milovat, žít jenom pro lásku k němu, jenom milovat – a přece tu není nic než bolest: touha a žádná láska. Před lety, teď asi před sedmnácti, jsem chtěla Bohu dát něco velmi krásného. Pod smrtelným hříchem jsem se zavázala, že mu nic neodmítnu. Od té doby jsem slib dodržovala, a když je někdy temnota velice temná a já bych málem řekla Bohu »ne«, myšlenka na tento slib mě pozvedne.

Ve svém životě chci jediné Boha. »Dílo« je opravdu a jenom jeho. On mě požádal, on mi řekl, co mám dělat, on vedl každý krok, on řídí každý pohyb, který udělám, vkládá mi slova do úst a vede mě, abych sestry učila této cestě. To všechno a všechno ve mně je jeho. Právě proto, když mě chválí svět, se to opravdu, ani na povrchu, mé duše nedotýká. O »díle« jsem přesvědčena, že je plně jeho.

Dříve jsem před naším Pánem mohla trávit hodiny, milovat ho, mluvit s ním – a teď: ani rozjímání neprobíhá, jak by mělo, nic než »Můj Bože« – a občas dokonce ani to nepřichází. A přece někde hluboko v mém srdci se tato touha po Bohu neustále probíjí temnotou. Když jsem venku v práci nebo se setkávám s lidmi, je tam přítomnost někoho, kdo žije velmi blízko v mém nitru. Nevím, co to je, ale velice často, dokonce každý den, se ve mně ta láska stává stále skutečnější. Přistihuji se, jak Ježíšovi nevědomky říkám podivné důkazy lásky.

Otče, otevřela jsem vám své srdce. Učte mě milovat Boha, učte mě ho milovat hodně. Nejsm studovaná, o Božích věcech toho moc nevím. Chci Boha milovat takového, jaký pro mě je a čím pro mě je: jako »svého Otce«.

Moje srdce a duše a tělo náležejí jediné Bohu, tomu, který dítě své lásky odhodil jako nechtěné. A k tomu jsem, otče, při této duchovní obnově učinila toto předsevzetí: být mu k dispozici. Ať si se mnou dělá, co chce, jak chce a jak dlouho chce. Bude-li moje temnota světlem některé duši – a i kdyby nebyla nikomu ničím –, jsem dokonale šťastná, že jsem Boží polní kvítek.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Pís 3,1-2; 5,6; Žl 37(36),5

Hledala jsem miláčka svého srdce; hledala jsem ho a nenalezla; volala jsem ho, ale neozval se. * Hospodinu svěř svůj osud, v něho důvěřuj, on sám bude jednat.

V. Hledala jsem miláčka svého srdce – „Vstanu a projdu městem, po ulicích a náměstích budu hledat miláčka svého srdce.“ * Hospodinu svěř svůj osud.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, tys povolal svatou pannu Terezii, aby tvému milujícímu Synu, který žíznil na kříži, odpověděla velkou láskou k těm nejchudším; na její přímluvu dej i nám, abychom sloužili Kristu v trpících bratřích a sestřích. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...